

dette Lovudkast skal gives Møllerne; medens Regjeringen forbeholdt sig sin hidtil havte Ret til at give Bevilling til at anlægge nye Bagerier, er det Meddelelsen af saadanne Bevillinger, man ikke tilstaaer Regjeringen ligeoverfor Møllerne, uagtet Udgangen tidligere har været langt ampleere til at faae Møllebevilling, end til at faae Bevilling til at anlægge Bageri. Det er derfor at jeg har sagt, at, naar Lovudkastet udkommer i den Skikkelse, hvori det foreligger, da giver man en Begunstigelse for en særegen Classe Næringsbrugere til Skade for det almene Vel, hvorfor jeg troer, man ikke bør gaae den Vej.

Naar det er blevet sagt af Mange, at det vilde være consequentere at stemme for de Ændringsforslag, der ere stillede under Nr. 6, 5 og 3, da vil jeg af mit ganske Hjerte samstemme deri, men maa dog tilstaae, at Ændringsforslaget under Nr. 6 maaskee gaaer noget for vidt; Ændringsforslaget under Nr. 5 derimod er vistnok det, som bedst vil stille Sagen paa dens rette Standpunkt. Naar imidlertid jeg har tilladt mig i Forening med tvende andre Rigsdagsmænd at stille Forslaget under Nr. 4, da er det, fordi jeg troede, at den Beslutning, Thinget tog, ikke at lade denne Sag gaae til et Udvalg, indeholdt en Antydning af det Duffe, at foretage saa faa Forandringer i Lovudkastet som muligt, og jeg har derfor troet at maatte indskrænke mig til den af de paa-gjældende Næringsveie, der er den vigtigste, og som hidtil har havt en Afgang, som man nu vil berøve den. Jeg har særligt udhævet Brænderierne, fordi jeg, da disse svare en Afgift til Staten, som i 1850 beløb sig endog til 1,154,000 Rbd., har troet, at naar vi havde Næringsveie i Landet af en saa særdeles Vigtighed, som bidrage saa Meget til de offentlige Udgifter, da var det billigt at give dem en ringe Frihed til at udvikle sig og ikke binde

dem ved aldeles utaaelstige Baand, hvilket vil blive Tilfældet, hvis Loven udkommer i den Skikkelse, hvori den nu foreligger. Man maa lægge Mærke til, at Brændeviinsbrændingen nu i Almindelighed er beskattet efter Tid og ikke efter Brænding, ifølge § 6 af Loven af Febr. f. A. Det er altsaa af yderste Vigtighed for Brændeviinsbrænderne saa hurtigt som muligt at benytte deres Værk, og derfor have de Indretninger, som de behøve, for at formale saa Meget, som de kunne bruge selv. Iøvrigt vil jeg ikke gaae ind paa, hvorvidt det vil blive Følgen af det stillede Ændringsforslag, at Brænderieierne selv opføre sig Møller; det troer jeg ikke, jeg troer meget mere, at Formalingen vilde de lade skee ved de hidtilværende Møller, og det er heller ikke saameget det, jeg har sigtet til at ville forskaffe dem, som det er den Afgang, de ikke kunne undvære og som de hidtil have havt til at faae særegne Knusemaskiner. Alt i Aaret 1843, ved en Beskændtgjørelse af 30te September, blev der nemlig aabnet Afgang for Brændeviinsbrændere til at benytte Grønmalt knust paa egne Maskiner. I den Correspondance, som dengang fandt Sted mellem Generaltoldkammeret og det kongl. danske Cancellie, indrømmer det kongl. danske Cancellie, at det unegtelig var en Undtagelse fra de om Formalingen i Kjøbstæderne gjældende Regler; men ligesom Generaltoldkammeret havde fremhævet, at disse Bestemmelser nærmest vare givne i Beskatningens Interesse og ikke i nogen Henseende i Møllernes Interesse, saaledes indrømmede Cancelliet, at der maatte gjøres en Undtagelse til Brænderieiernes Bedste. Imidlertid blev Foranstaltningen dengang, maaskee mindre af Næringshensyn end af Beskatningshensyn, indskrænket til særlig Tilladelse, som blev meddeelt de enkelte Brænderieiere efter speciel Ansøgning.